

NIEUWS MEI 2015

LIEVE MENSEN,

Dirk, mijn webdesigner/master maakte mij erop attent dat het hoog tijd is het nieuws bij te werken. Shame on me! Ik heb het ook zó druk! Soms wel 5 optredens per week en 2000 km tuffen. Het lijkt wel 1967, alleen de gevleugelde Cadillac ontbreekt. Maar wat is nieuws? Nieuws is altijd oud tenzij het gaat om toekomstplannen maar als het nieuws lang genoeg op de site staat is dat ook weer oud. Ik heb daarom een tegeltje op mijn koeling hangen; Over twee dagen is morgen alweer gisteren.

Oud Nieuws

Sinds twee jaar heb ik een theatertoernee gedaan met The Kik uit Rotterdam, naast mijn gebruikelijke solo-optredens, de [Veelste Grote Nederbiet Sjoo](#) waarin de band alleen sixties-covers speelde, geen eigen nummers tenzij de theaterdirecteur [Simone](#) heette.

Deze mensen hebben hun hart op de goede plaats anders hadden ze Want Er Is Niemand nooit op hun eerste plaat gezet. En het zijn perfectionisten!

Ik durf wel te beweren dat we in die tijd goede vrienden zijn geworden.

En oprechte bewondering mijnerzijds mag eveneens vermeld.

Wat voor ons destijds voor het grijpen lag als je vader flink in zijn beurs tatte, is nu alleen te ontdekken door speuren, neuzen en soms astronomische bedragen neertellen.

En dan heb ik het niet over vintage vinyl, ook instrumenten als gitaren en orgels evenals elektrische apparatuur zoals versterkers en microfoons vergen speurwerk. En wat denk je van de bijpassende kleding?

Als ik met de band op het podium sta waan ik me soms in de sixties, vóórdát ik solo ging en nog covertjes zong van Buddy Holly tot Bob Dylan in de rokerige danszaaltjes.

Maar vooral; het is gezellig!

Als ik solo optreed zit ik meestal eenzaam in mijn kleedkamertje te wachten tot ik uit moet, eenzaam maar niet alleen zei Koningin Wilhelmina toen ze veilig in Londen huisde tijdens W.O. II.

En bij die shows is het idee geboren om samen een elpee uit te brengen. Dus nam ik een stel CD's voor ze op met oud en nieuw materiaal waaruit ze hun keuze konden maken.

Want elpees zijn hot!

Dat heeft zo'n jaar of acht geduurd voordat men begreep waarom ik destijds het drie elpee-album ['Mooie Woorden'](#) uitbracht maar men wordt wakker.

De liedjes op de elpee zijn uitgekozen door Dave, Arjan, Marcel, Paul en Ries, zowel oude als nieuwe werkjes van mijn hand, sommige nog nooit eerder uitgebracht.

We hopen hem te kunnen releasen omtrent juni.

De eerste repetitie heugt mij nog buitengewoon in hun repetitielokaal in Rotterdam. Alles binnen ademde sixties, van de plaatjes aan de muur tot de sixties-lectuur.

De opnamen vonden plaats in Amsterdam, in de studio van Frans Hagens, met wie ik al eerder kennis gemaakt had tijdens de opname van Want Er Is Niemand met The Kik en Lucky Fonz III. Dat was voor de debuut elpee.

Ik genoot het bijzondere voorrecht te kunnen blowen in de studio, de rest, Frans inclusief, rookte buiten.

En daar kwam ik pas achter de capaciteiten van mijn musici. Want toen ik Want Er Is Niemand met de boys inzong, was de orkestschiif al klaar, pas nu hoorde ik hoe ze een nummer opbouwden en dat verblijdde mij zeer, om eens theatraal uit de hoek te komen.

Genuine Rock and Roll! Je hebt het of je hebt het niet!

Meestal kwam ik aankakken rond een uur of drie, maar dan stoomden we ook meteen maar door tot tien uur of later.

En Frans was precies zoals ik mij een technicus/producer voorstel; relaxt, precies, zelf óók muzikant en niet gauw tevreden. Daar houd ik van.

Kortom, het was een feest om de plaat te zien groeien, waarbij de Thaise catering uiteindelijk favoriet werd.

Helaas kon ik niet aanwezig zijn toen de blazers kwamen, vanwege een gelijktijdige gig.

Helaas, want Benjamin Herman toeterde mee, wij kenden elkaar al van de Theatertoer. En ook Benjamin is dol op Thai (!)

Om een tipje van de sluier op te lichten voor de Armand-adepten hier de planning der wijsjes

Waterfiets/Ik Heb Het Gevonden, Teveel Werelden van de elpee Rue De La Paix, 1972.

Een Beetje Vriendelijkheid, Come Back van de elpee Een Beetje Vriendelijkheid, 1974

Waar Is Je Glimlach van de elpee Terug Naar De Aarde, 1976

Snelle Jongens van de elpee Nachtbraken, 1981

Iemand van de elpee Waar Het Om Draait, 1986

Een Mens Is Wat Ie Geeft uit mijn homestudio-archief, 1990

Fuck The Blues van de mini CD One Of Eur Kind 1991

Gemeengoed, vertaling van David Rovic's lied The Commons, 2012

Giglied, uit mijn homestudio-archief, 2012

De Weg Naar Isfahan, idem, 2013

Uiteraard had ik meerdere songs aangedragen en vind ik het stiekem een beetje jammer dat er een stel uitgefilterd zijn (killing your darlings) maar noblesse oblige; ik leg me neer bij hun keuze.

Afspraak is afspraak!

JUNGLE BY NIGHT

Ik werd gemaïld door Jungle By Night of ik met hun band wilde optreden op Eurosonic Noorderslag in Groningen.

Wie schetst mijn verbazing toen hij de titel doorgaf; [Ne Haber Arkadaşlar](#) (Hoe Gaat Het Kameraden) wat een eerbetoon is aan Barış Manço (spreek uit: Barisj Mantsjo), de vader van de Anatolia-Rock, de Turkse Rock 'n Roll en de eerste langharige Turkse zanger. Toen ik 'm opnam schreven we 1974 ([elpee Een Beetje Vriendelijkheid](#)). Later maakte Barış kinderprogramma's voor TRT waarin hij de Turkse kids de hele wereld liet zien. Veel Turkse jongeren noemen mij zodoende de Hollandse Barış Manço, een titel waarop ik fier ben. Nogmaals complimenteer ik de band voor de uitstekende vertolking!

Maar ik was niet hun enige gast! Ook mijn maatje Pascal (Def P), Fernandez, Benjamin Herman van de Cool Collective en Jan Akkerman met zijn (mooie) dochter Laurie die ik voor het eerst ontmoette.

Wat bleek?

We hebben dezelfde roots! Jan is nl ook begonnen in een klassiek accordeon orkest, dus hij speelde [Orpheus In Die Unterwelt](#), [de Japanischer Laternentanz](#) en [de tango's van Malando](#), net als ik.

RICK DE LEEUW

En dan stapte Rick de Leeuw, ooit zanger van de punkband de Tröckener Kecks, mijn leven binnen, toen hij vroeg of ik zijn versie van [Ben Ik Te Min](#) in duet met hem wilde opnemen.

Daaruit werd een single geboren (vinyl of course) en nadat ik een keer bij hem te gast was in zijn theatershow, waar we geprezen werden voor de zorgvuldig ingestudeerde avond, terwijl we nog nooit iets samen hadden gedaan, besloten we dat méér te gaan doen.

Inmiddels heeft onze versie het levenslicht gezien bij Omroep Max, waar we hem live gespeeld hebben tezamen met z'n gitarist Phil die de riedels deed en waar ik een gedicht voordroeg wat ik gemaakt had uit verontwaardiging omdat de kapitaalpaaiende pers de feiten weer eens verdraaid had aangaande de demonstratie die georganiseerd werd door Break The System.

En al was het maar een wassen neus in vergelijking met de demonstratie in Brussel, waarbij 100.000 mensen de straat op gingen, in Den Haag waren altijd nog meer dan 3000 demonstranten en geen 500 zoals de pers vermeldde.

Daarom eiste ik 51 seconden zendtijd op, wat in eerste instantie werd afgewimpeld maar toen ik te kennen gaf dat ik anders niet meedeed, kreeg ik mijn zin, ongewapend.

27 JANUARI

27 januari, een dag als elke andere
Alleen wat extra bussen, die tuffen naar Den Haag
3000 bezorgde burgers, van Limburg tot Friesland
Die hun spandoek uitvouwen, ieder met zijn eigen vraag

Mensen worden hun huis uitgeflikkerd
Voedselbankiers in crisiland
Terwijl de rijken steeds meer krijgen
Over de rug van de werkende stand

Gezondheidszorg werd drie keer zo duur
En het is nog steeds niet genoeg
Privatiseren, krijg de klere
Kan het niet over een andere boeg

In Parijs liep Rutte met Opstelten in de optocht
Helemaal vooraan, voor vrijheid en democratie
Terwijl ze niet eens naar hun landgenoten luisteren
Oh oh Den Haag, schaam je je niet

Na afloop van de uitzending maakte ik iets mee wat ik bij geen enkele omroep heb mogen ervaren; wij droegen elkaar gedichten voor in de artiestenkantine en als klap op de vuurpijl heb ik nog een joint gerookt met de directie.
Laat ze maar schuiven, die grijze duiven!

En toen kregen we het verzoek om samen een vinylsingle te maken voor Record Store Day, het inmiddels wereldwijde, in de USA onstane feest waar 2000 recordstores aan mee doen, waarvan 80 in Nederland.
Deze zou op 18 april gratis worden uitgereikt aan klanten die een geluidsdrager kochten van om het even wie.

Wij kozen voor **Snelle Jongens** en **Fuck the Blues**.

Met Dave heb ik **Snelle Jongens** live gedaan bij Radio 1, 3FM kreeg de primeur van de single, en ik speelde **Fuck The Blues** bij Countdown Café de avond tevoren.

Dus stond Gerrit, roadie bij The Kik om half negen zaterdagmorgen aan mijn deur in de Lichtstad.

En aangezien ik normaal rond die tijd naar bed ga, was het een hele corvée.
Gelukkig was Gerrit een roker, dus kon ik lekker een blowtje bouwen onderweg.
Toch was het mij gelukt om 1 uur in te slapen, dus de 500 km, die ik één keertje niet zelf hoefde te rijden, vielen mij niet zo zwaar.

Eerst naar Amsterdam, platenzaak Concerto in de Utrechtsestraat, waar ik mij verbaasde over de uitgestrektheid van het etablissement en waar mijn goede vriend Lucky Fonz III ook aanwezig bleek te zijn, evenals mijn sympathisant Vic van de

Reijt.

Aangezien we die dag drie keer uit moesten had de band een beperkt instrumentarium meegebracht. Ries, onze drummer bv had een snare, een floortom en een tamboerijn bij zich.

Uiteraard hadden we de week ervoor een repetitie belegd om de liedjes die we zouden spelen uit te vogelen.

We hadden 8 songs op het repertoire, maar Lucky was de reden dat we er 9 speelden; ook het lied wat we gezamenlijk hadden opgenomen; **Want Er Is Niemand**, tot groot plezier van de aanwezige Mokummers.

Het was wel een unieke ervaring, 's morgens om 11 uur op de planken!

Want dat we klikten, daar was iedereen het over eens, ondanks het feit dat er zo nu en dan wel wat mis ging bij die vroege gig, in onze perfectionistische opvatting.

En bij hoge uitzondering speelde ik alleen gitaar bij de afsluiter, je begrijpt wel welke.

Dan sta ik daar te zingen terwijl ik me met mijn handen geen raad weet en terugdenk aan de tijd dat ik just a singer in a rock 'n rollband was, van mijn twaalfde tot mijn negentiende, waarbij ik dan maar tamboerijn speelde.

Na het spelen begaven wij ons onder het publiek om handtekeningen te zetten op de vinyllekes van de vinylfreaks.

En natuurlijk was ik zo stom geweest om mijn drie elpee albums te vergeten door de hectiek in mijn slaapdrongen toestand.

Dus bestond mijn bagage uit 3 smoelschuivers, wat pretkruid, grote vloei en mijn podiumjasje, benevens mijn vaste uitrusting tw mijn Petzl koplamp en mijn iPhone lader.

En toen was het inpakken geblazen en tuften wij naar Gouda, de kaasstad die over de hele wereld bekend blijkt, zowel in Frankrijk als in IJsland heb ik Gouda gekocht, en waar een Goudenaar mij toevertrouwde dat de Gouda werd geïmporteerd uit Nieuw Zeeland. Want ik ben een kaasfan.

Maar de stroopwafels waren autochtoon.

Gouda was de enige stek waar we een kleedkamer hadden en waar wij ons verbaasden over de aanwezige Fender Stratocaster uit 1958, die het trotse bezit was van de directeur van de platenzaak.

En het was hartverwarmend, te zien dat er zoveel lieden, van acht tot tachtig, hun platen koesterden.

In Gouda was de entree op invitatie.

Vol = vol en zo...

Dat bracht mijn adepten uit Nieuwegein in paniek maar dat hebben we opgelost door ze wat gitaren te laten sjouwen.

En wat wàs het grandioos! Devote luisteraars; in een zaal heb je nogal eens dat er wat lieden binnen zijn die eigenlijk alleen maar gekomen zijn om te kijken hoe je eruit ziet, maar bij zo'n gelegenheid heb je noch ècht ouderwets luisterpubliek.

Ook hier een autogramsessie en toen dóór naar Bergen op Zoom in West-Brabant.

Platenzaak De Waterput. Bij aankomst werd ik door de patrones van het cafeetje aan de overkant ingepalmd en liet mij fotograferen vóór haar etablissement, wat mij een cappuccino opleverde.

En toen de put in! Ook hier hing het bijna letterlijk met de benen buiten en na enig gehannes met de apparatuur; het was de derde keer in een halve dag dat er opgebouwd werd, alle lof voor onze geluidsmannen, gaven we gas!
En al ben ik gewend solo op te treden, met een band achter je krijg je peper in je reet, figuurlijk...

ROCK 'N ROLL WILL NEVER DIE IT IS THE LONGEST LASTING HIGH

De magic van de beat, dat gevoel waarmee elk leven aanvangt, nog vóórdat je geboren bent. Want hoe belangrijk je gehoor is, leerde ik van mijn oorman Mike; het oor is het zintuig wat het eerste functioneert (3 maanden na conceptie) èn het zintuig wat er het laatst mee ophoudt.

Da's andere koek dan een koekwouws!

En als je benieuwd bent naar het repertoire wat we gespeeld hebben:

Het Giglied

Come Back

Fuck The Blues

Snelle Jongens

Gemeengoed

Waar Is Je Glimlach

Iemand

Ben Ik Te Min

Dave kondigde aan na het optreden in 'Baarge' dat de platenbaas Gilly 25 exemplaren had achtergehouden, de allerlaatsten van Nederland, dus dat iedereen die nog een werkje aanschafte, er gratis eentje kon meenemen. Waarbij ik grapte dat als je achter het net viste, je maar even op Marktplaats moest kijken.

De Nieuwegeiners hadden pech in Gouda waar ie al 'uitverkocht' was maar 's avonds kreeg ik al een wapje dat een hunner hem inderdaad had verkregen via Marktplaats.

Bij het ter perse gaan van dit nieuws wordt er al 30 euro geboden. En da's voor niks als je wist wat ie volgend jaar opbrengt...

Wijzelf hebben er geen gekregen. Maar wel een pak Goudse Siroopwafels!

En wat is er verder nog vermeldenswaard, tenminste wat de muziek aangaat?

Dat ik Wally Tax, mijn vriend, met Dave heb mogen herdenken bij DWDD.

Dank je wel, Matthijs en de crew!

Dat ik dit jaar 50 jaar platen maak.

Dat Ben Ik Te Min volgend jaar een halve eeuw oud is.

Dat Marcel, onze bassist die journalistiek heeft gedaan, bezig is aan mijn biografie en me het hemd van de kont vraagt.

Dat ik nog elke dag liedjes schrijf.

Dat ik moest huilen bij John Denver's Country Roads evenals The French Song van Lucille Star, Before The Deluge van Jackson Browne en Je Me Voyais Déjà van Charles Aznavour.

En dat ik nog steeds stiekem enkele covertjes in mijn repertoire inlas, want al heb ik goeie liedjes, ik ben gelukkig niet de enige.

Ik vind het fantastisch als er iemand in de zaal in plaats van Ben Ik Te Min roept:
The Eve Of Destruction.